

selle furnukehaga seal maas, kus üle Kaarel ko-  
mistanud? See oli küll üks kogu, aga hingetu  
— sest see oli ju üks õlgedest titt, mida jõhvika  
punaga üle määritud. Oles Kaarel nii julge  
olnud, kõik neid asju hoolega läbi katsumud. Nii  
aga oli ta tühja warju eest pakku pistnud. Di  
Karla, Karla, küll oled sa hästi sissekukkunud!  
Waat, see tuleb tühise kiitlemisest! Lubas ikka  
näidata neile, kes ta peale saaks lippuma — soo-  
wisgi, et tuleksid — nüüd olid neli wallatumat  
tüdrukud teda saatnud põgenema. „Oh, oles  
ma seda teadnud, ma oleksin ka kavalam olnud,“  
mõttes narritud mehike — „ma oleksin segamatta  
edasi läinud kunni sinna maani, kus need lused  
kulda joowad, kanad kulda munewad!“ — Aga  
nüüd oli kõik kahetsemine hilja — Liisa oli Kaa-  
relt nii pea juba oma tubli tallanahaks alanda-  
nud, et ta waeneke enam ei julgendgi koosata ei  
reisimisest ega muust, mis tema südame igatsamine  
oli. Kõik seda seadis Liisa nüüd oma tahtmist  
ja soowi mööda. Oh, sa waene Karla! —

Tahab aga ehk keegi teada, mikspärast Liisa  
4 kohwi-õde waewaks võtnud, Kaarelt tema  
suurest reisust tagasi hirmutada? Olgu wastuseks  
— neid tundis nende kadetus: Kaarel oli rikkas,  
oli ka tubli, pidi ta ka veel kuulsaks saama?  
Ei, see oles ju liig olnud! Ning kui wäga

nende halp tegu neile õnneks läinud, olemis sa-  
nud näha. Nüüd ta võis kodu hapneda, ja  
see'p see oli, mis naad olid tahtnud. — Ja  
nüüd tehtem juttule kriips alla.

## Pitkhans ja Wanapagan.

### I.

Ennemüist, kui püüsirohi  
Wast weel undis olige,  
Pitkhans enesele kohe  
Õstnud tule-toru'se.  
Läks siis metsa kasele,  
Laskis pihta kasele —  
Laskis paugu, laskis kaste,  
Kolmat paugu, siis weel ühte —  
Nägi, waatas — kes seal tuleb?  
Wana-Juak, see ninatarf,  
Kuulnud paugu — õige ärk  
Ufus peakelm ligemale,  
Püüsiwank'ja lähemale;  
Wahib, filmib — teine laeb,  
Tõmbab winna, tuli käib  
Haljast rauast lausa wälja;  
Kõik see teinud kelmil' nalja.  
Õige undisimulifult